

29 Μαΐου, 1989

[ΣΑΒΒΙΑΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΜΟΔΕΣΤΟΣ ΠΙΤΣΙΛΛΟΣ, ΑΡΧΗΓΟΣ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ,

Αιτητής,

v.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ών η αίτηση,

(Υπόθεση Αρ. 760/88)

-
- 5 *Πράξεις ή αποφάσεις εν τη εννοία του άρθρου 146.1 του Συντάγματος — Πράξη στενά συνδεδεμένη με έναρξη δικαστικής διαδικασίας — Δεν υπόκειται στον ακυρωτικό έλεγχο — Τροχαίο ατύχημα — Αστυνομική έρευνα — Συμπέρασμα αστυνομίας ότι ο αιτών ήταν ο μόνος υπεύθυνος — Δεν μπορεί να προσβληθεί με Αίτηση Ακυρώσεως.*
- 10 *Εκτελεστή Πράξη — Βεβαιωτική πράξη — Αναφορά στη νομολογία — Ποία πράξη θεωρείται βεβαιωτική.*
- 15 *Εκτελεστή πράξη — Πράξη πληροφοριακού χαρακτήρα — Αναφορά στη νομολογία — Δεν υπόκειται σε Αίτηση Ακυρώσεως.*
- 20 *Πράξεις ή αποφάσεις εν τη εννοία του άρθρου 146 του Συντάγματος — Τροχαίο ατύχημα — Αξίωση να εξεταστεί το παράπονο του ενός οδηγού ενάπιον του δικηγόρου του και του πολιτικού του μηχανικού — Αξίωση όπως η Αστυνομία δώσει στον αιτούντα τα ονόματα όλων των υπευθύνων του δυστυχήματος, οι εν λόγω αξιώσεις δεν μπορούν να επιδιωχθούν με Αίτηση Ακυρώσεως.*
- 20 *Ο αιτών ενεπλάκη σε οδικό ατύχημα. Η αστυνομία ερεύνησε την υπόθεση και κατέληξε στο συμπέρασμα πως ο αιτών ήταν ο μόνος υπεύθυνος. Ο αιτών διαμαρτυρήθηκε. Ο Αρχηγός Αστυνομίας απέρριψε τη διαμαρτυρία του αιτούντος. Ως αποτέλεσμα ο αιτών κατεχώρησε την*

παρούσα Αίτηση Ακυρώσεως.

Η Αίτηση Ακυρώσεως απερρίφθη. Οι λόγοι της απορρίψεως προκύπτουν από τα πιο πάνω περιληπτικά σημειώματα.

5

Η Αίτηση Ακυρώσεως απορρίπτεται με £75 έξοδα εναντίον του αιτούντος.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

10

Xenophonotos v. Republic, 2 R.S.C.C.89,

Pitsillos v. Republic (1985) 3 C.L.R. 21,

15

Papademetriou v. Republic (1974) 3 C.L.R. 28,

Ioannou v. Commander of Police (1974) 3 C.L.R. 504,

Pieri v. Republic (1983) 3 C.L.R. 1054,

20

HadjiPanayi v. Municipal Committee of Nicosia (1974) 3 C.L.R. 366,

Economides v. Republic (1980) 3 C.L.R. 219,

25

Kyprianides v. Republic (1982) 3 C.L.R. 611,

Pitsillos v. Republic (1985) 3 C.L.R. 2811.

Προσφυγή.

30

Προσφυγή εναντίον της απόφασης των καθ' ων η αίτηση με την οποία κοινοποιήθηκε στον αιτητή ότι ευθύνεται για το τροχαίο δυστύχημα που έγινε στις 26.6.1988 στο δρόμο Πλατανιστάσας - Λευκωσίας.

35

Ο αιτητής παρουσιάστηκε αυτοπροσώπως.

Μ. Φλωρέντζος, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

40

ΣΑΒΒΙΔΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Ο αιτη-

τής με την παρούσα προσφυγή ζητά από το Δικαστήριο την πιο κάτω θεραπεία:-

- 5 (α) Απόφαση του Δικαστηρίου ότι η απόφαση των καθ' ων η αίτηση όπως κοινοποιήθηκε στον αιτητή με επιστολή τους ημερομηνίας 27/8/1988 ότι ευθύνεται ο αιτητής για το τροχαίο δυστύχημα ημερομηνίας 26/6/1988 στο δρόμο Πλατανιστάσας - Λευκωσίας είναι άκυρη, παράνομη και αντισυνταγματική.
- 10 (β) Απόφαση του Δικαστηρίου όπως εξετασθεί το παράπονο του αιτητή σχετικά με το πιο πάνω δυστύχημα, παρουσία του και παρουσία του δικηγόρου του και του Πολιτικού Μηχανικού του και ετοιμαστούν τα σχετικά σχέδια.
- 15 (γ) Απόφαση και/ή διάταγμα όπως δοθούν τα ονόματα όλων των υπευθύνων για το δυστύχημα στον αιτητή σύμφωνα με επιστολή του ημερομηνίας 29/6/1988.
- 20 Τα γεγονότα της υπόθεσης έχουν σε συντομία ως ακολούθως:-

Ο αιτητής είναι ιδιοκτήτης του αυτοκινήτου με αριθμό εγγραφής ΗC 213. Στις 27/6/1988 ενώ ο αιτητής οδηγούσε το εν λόγω αυτοκίνητο στο δρόμο Πλατανιστάσας-Λευκωσίας, ενεπλάκη σε τροχαίο δυστύχημα με το αυτοκίνητο με αριθμό εγγραφής ΡΡ606. Η Αστυνομία ειδοποιήθηκε σχετικά, και πήγε επί τόπου την ίδια μέρα, όπου ο αστυφύλακας Σ. Μέρδης στην παρουσία του αιτητή και του οδηγού του άλλου οχήματος έκαμε τις αναγκαίες καταμετρήσεις και ετοίμασε πρόχειρο σχεδιάγραμμα, αντίγραφο του οποίου έχει επισυναφθεί την ένσταση του δικηγόρου των καθ' ων η αίτηση ως Παράρτημα Α. Ο αιτητής και ο άλλος οδηγός συμφώνησαν με τις καταμετρήσεις του αστυφύλακα και έβαλαν την υπογραφή τους στο προσχέδιο που ετοίμασε ο αστυφύλακας Μέρδης. Με βάση το πρόχειρο σχεδιάγραμμα ο αστυφύλακας Μέρδης ετοίμασε κανονικό σχεδιάγραμμα (Παράρτημα "Β" στην ένσταση).

25

30

35

Από την εξέταση του δυστυχήματος η αστυνομία κατάληξε στο συμπέρασμα πως για το δυστύχημα ευθυνόταν ο αιτητής και στις 29/6/1988, ο αιτητής κατηγορήθηκε γραπτώς από τον ίδιο αστυφύλακα, αφού του επιστήθηκε η προσοχή του στο Νόμο. Ο αιτητής σε απάντηση της γραπτής κατηγορίας (Παράρτημα "Γ"

40

στην ένσταση) είπε: “Πο τούτα εν σου υπογράφω τίποτε”, και αρνήθηκε να υπογράψει την απάντησή του.

Στη συνέχεια, ο αιτητής, την ίδια μέρα με επιστολή του στον Υπουργό Εσωτερικών (Παράρτημα “Δ” στην ένσταση) διαμαρτυρήθηκε για τη στάση της Αστυνομίας, καταλογίζοντας ευθύνη για το δυστύχημα στον οδηγό του ΡΡ606. Η επιστολή του αιτητή παραλήφθηκε στο Υπουργείο Εσωτερικών στις 11/7/1988 και ο Υπουργός Εσωτερικών γνώρισε λήψη της επιστολής του αιτητή γνωστοποιώντας του ότι το θέμα παραπέμφθηκε λόγω αμοδιότητας στον Αρχηγό της Αστυνομίας για εξέταση και ενημέρωση του αιτητή. 5 10

Ο Αρχηγός της Αστυνομίας, στον οποίο παραπέμφθηκε η υπόθεση από τον Υπουργό Εσωτερικών, έδωσε οδηγίες στον Αστυνομικό Διευθυντή Λευκωσίας να διερευνήσει την υπόθεση. Ο τελευταίος αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που είχε μπροστά του, απάντησε στον αιτητή με επιστολή του ημερομηνίας 27/8/1988 το περιεχόμενο της οποίας έχει ως εξής:- 15

“Αναφέρομαι στην επιστολή σας ημερομηνίας 29/6/1988 προς τον Έντιμο Υπουργό Εσωτερικών, ως και στην απαντητική επιστολή του Υπουργείου Εσωτερικών Αρ. Φακ. 970/59/44, ημερομηνίας 28/7/1988 και σας πληροφορώ ότι το δυστύχημα εξετάστηκε και βάσει της υπάρχουσας μαρτυρίας, ευθύνεστε για το δυστύχημα, γι’ αυτό και θα προσαχθείτε στο δικαστήριο. 20 25

2. Εάν επιθυμείτε να εφοδιασθείτε με Αστυνομική Έκθεση, δύνασθε να απευθυνθείτε στον Αρχηγό Αστυνομίας, αφού υποβάλετε αίτηση και καταβάλετε τα νενομισμένα τέλη των £8.-”. 30

Σαν συνέπεια της πιο πάνω επιστολής ο αιτητής καταχώρισε την παρούσα προσφυγή.

Στην αίτησή του ο αιτητής δεν αναφέρει σε ποια νομικά σημεία στηρίζεται η προσφυγή του. 35

Ο δικηγόρος των καθ’ ων η αίτηση, στην ένστασή του ήγειρε προδικαστική ένσταση πως η προσβαλλόμενη πράξη και η απόφαση δεν αποτελεί εκτελεστή διοικητική πράξη μέσα στην έννοια του Άρθρου 146 του Συντάγματος. 40

5 Εν όψει του γεγονότος ότι, αν η προδικαστική ένσταση του δικηγόρου των καθ' ων η αίτηση πετύγχανε η προσφυγή θα απορρίπτετο, αποφάσισα να εξετάσω προδικαστικά την ένσταση πριν προχωρήσω στην εξέταση της ουσίας της προσφυγής. Ο αιτητής και οι καθ' ων η αίτηση καταχώρισαν γραπτές αγορεύσεις στις οποίες ασχολήθηκαν όχι μονάχα με το προδικαστικό θέμα αλλά και την ουσία της απαίτησης του αιτητή.

10 Κατά την ακρόαση, πάνω στην προδικαστική ένσταση, ο αιτητής ισχυρίστηκε πως η προσβαλλόμενη πράξη είναι εκτελεστή πράξη σύμφωνα με το Άρθρο 146 του Συντάγματος γιατί αποτελεί άρνηση της αρμόδιας Αρχής να εξετάσει παράπονο που υποβλήθηκε σχετικά με το τροχαίο δυστύχημα που αναφέρεται στην υπόθεση. Πρόσθεσε επίσης πως ο ισχυρισμός των
15 καθ' ων η αίτηση ότι έκαμαν τη δέουσα έρευνα είναι αναληθής γιατί καμιά έρευνα δεν έκαμαν σχετικά με την καταγγελία του.

20 Ο δικηγόρος των καθ' ων η αίτηση, σε υποστήριξη της ένστασης του πως η προσβαλλόμενη πράξη και/ή απόφαση δεν αποτελεί εκτελεστή διοικητική πράξη μέσα στην έννοια του Άρθρου 146 του Συντάγματος, ισχυρίστηκε, στη γραπτή του αγόρευση, πως:-

25 (α) Η πράξη και/ή απόφαση των καθ' ων η αίτηση είναι πράξη στενά συνδεδεμένη με την άσκηση δικαστικής εξουσίας γιατί είχε σαν σκοπό της την προσαγωγή του αιτητή στο Δικαστήριο σύμφωνα με τη μαρτυρία που υπήρχε αφού προηγήθηκε αστυνομική έρευνα. Σαν τέτοια, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν μπορεί να τύχει του ακυρωτικού ελέγχου του Ανωτάτου Δικαστηρίου
30 μέσα στην έννοια του Άρθρου 146 του Συντάγματος.

35 (β) Η προσβαλλόμενη πράξη και/ή απόφαση είναι βεβαιωτική της προηγούμενης απόφασης που λήφθηκε στις 29/6/1988, σύμφωνα με την οποία ο αιτητής κατηγορήθηκε γραπτώς ότι ευθύνεται για το δυστύχημα. Σαν τέτοια στερείται εκτελεστού χαρακτήρα γιατί εκδόθηκε χωρίς νέα, μετά την έκδοση της αρχικής πράξης, πραγματική έρευνα και δεν παράγει, για τούτο, νέα έννομα αποτελέσματα.

40 (γ) Ανεξάρτητα με τα πιο πάνω η επιστολή με ημερομηνία 27/8/1988 των καθ' ων η αίτηση αποτελεί έγγραφο πληροφοριακού χαρακτήρα και γι' αυτό δεν είναι εκτελεστή

Διοικητική πράξη.

Ο αιτητής δεν πρόταξε κανένα νομικό επιχείρημα σε απάντηση των πιο πάνω ισχυρισμών αλλά απλώς περιορίστηκε σε ισχυρισμούς ότι η Αστυνομία δεν έπραξε το καθήκον της, ότι δεν έκαμε τη δέουσα έρευνα και ότι οι ενέργειές της σκόπευαν να καλύψουν τον αστυφύλακα που εξέτασε την υπόθεση και ο οποίος κατά τον ισχυρισμό του αιτητή τυγχάνει συγγενής του άλλου οδηγού ο οποίος ενεπλάκη στο δυστύχημα. Τέλος, άγνωστο για ποιο λόγο, πρόταξε τον ισχυρισμό ότι έχει ήδη ετοιμάσει προσφυγή στο Συμβούλιο της Ευρώπης για να δικαιωθεί.

Θα προχωρήσω στην εξέταση του πρώτου ισχυρισμού του δικηγόρου των καθ' ων η αίτηση ότι η επίδικη πράξη και/ή απόφαση δεν εμπίπτει μέσα στις πρόνοιες του Άρθρου 146 του Συντάγματος.

Σύμφωνα με το Άρθρο 4 του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155, κάθε αστυνομικός μπορεί να διερευνήσει τη διάπραξη οποιουδήποτε παραπτώματος. Επίσης κάθε αστυνομικός έχει καθήκον να ανακαλύπτει και να παρουσιάζει στο δικαστήριο, αδικολογούντες σύμφωνα με το Άρθρο 17 του Περί Αστυνομίας Νόμου, Κεφ. 285.

Η Αστυνομία στην προκειμένη περίπτωση ενεργώντας μέσα στα πλαίσια των εξουσιών της και των καθηκόντων της, μόλις καταγγέλθηκε η πληροφορία για οδικό δυστύχημα, προέβηκε στην εξέταση των αιτιών που οδήγησαν στο δυστύχημα. Μετά που η αστυνομία επισκέφθηκε τη σκηνή του δυστυχήματος και στην παρουσία του αιτητή και του άλλου οδηγού, έκαμε τις αναγκαίες καταμετρήσεις και ετοίμασε πρόχειρο σχέδιο στο οποίο συμφώνησαν και οι δυο ενδιαφερόμενοι στο δυστύχημα και προσυπόγραψαν, και αφού η αστυνομία άκουσε τις εκδοχές και των δύο οδηγών κατάληξε στο συμπέρασμα πως την ευθύνη για το δυστύχημα έφερε ο αιτητής και προχώρησε να του διατυπώσει κατηγορία για αμελές οδήγημα. Τα γεγονότα όπως τα βρήκε η αστυνομία και τα συμπεράσματα στα οποία κατάληξε αναφέρονται στη Συνοπτική Έκθεση του αστυφύλακα Σ. Μέρδη που αντίγραφο της επισυνάφθηκε στην αγόρευση του δικηγόρου των καθ' ων η αίτηση.

Με την απόφαση της αστυνομίας να προσάψει κατηγορία

εναντίον οποιουδήποτε προσώπου για οποιοδήποτε παράπτωμα δε σημαίνει πως το πρόσωπο που κατηγορείται είναι ένοχο, γιατί σύμφωνα με τον κανόνα τεκμαίρεται πως ο κατηγορούμενος είναι αθώος μέχρις ότου αποδειχθεί η ενοχή του στο Δικαστήριο. Το μόνο αρμόδιο Σώμα να αποφανθεί για την ενοχή του είναι το Δικαστήριο αφού ακούσει την εκδοχή τόσο της κατηγορούσας Αρχής όσο και του κατηγορουμένου.

Κατά συνέπεια ο αιτητής θα μπορούσε την άρνηση του για ενοχή και τον ισχυρισμό του για ευθύνη οποιουδήποτε άλλου να τα υποστηρίξει μπροστά στο δικαστήριο που είναι το μόνο αρμόδιο σώμα να αποφασίσει και να αξιολογήσει γενικά τη μαρτυρία που θα τεθεί ενώπιόν του για τη διαμόρφωση της κρίσης του.

Με τα πιο πάνω έχω καταλήξει στο συμπέρασμα πως η επίδικη απόφαση των καθ' ων η αίτηση είναι πράξη στενά συνδεδεμένη με την άσκηση δικαστικής εξουσίας και κατά συνέπεια δεν είναι πράξη εκτελεστή και δεν μπορεί να τύχει του ακυρωτικού ελέγχου του Ανωτάτου Δικαστηρίου μέσα στην έννοια του Άρθρου 146 του Συντάγματος.

Σχετικά με το θέμα αυτό, στα Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου Επικρατείας της Ελλάδας (1929-1959) στη σελίδα 230 αναφέρονται τα πιο κάτω:-

“Της αρμοδιότητας του Συμβουλίου Επικρατείας εξαιρούνται ου μόνον αι πράξεις αι προερχόμεναι εξ οργάνου εντεταγμένου εις την δικαστικήν εξουσίαν, αλλά και αι πράξεις, αίτινες, απορρέουσι εξ οργάνων διοικητικών, αφορώσιν εις την εύρυθμον λειτουργίαν και απονομήν της δικαιοσύνης και συνδέονται προς την άσκησιν της δικαστικής λειτουργίας της Πολιτείας.”

Σχετική αναφορά μπορεί να γίνει και στον Κυριακόπουλο “Διοικητικόν Ελληνικόν Δίκαιον”, 4η έκδοση, Τόμος “Γ” στις σελίδες 91 και 92.

Σχετικές με το θέμα αυτό είναι η απόφαση του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου στην υπόθεση *Xenophonos v. The Republic* 2 R.S.C.C. 89 στις σελίδες 92, 93 καθώς και η απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση *Pitsillos v. The Republic* (1985) 3 C.L.R. 21 στη σελίδα 26.

Παρόλο που με το πιο πάνω εύρημά μου και την αποδοχή του πρώτου προδικαστικού ισχυρισμού του δικηγόρου των καθ'ων η αίτηση η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί, θα προχωρήσω να εξετάσω σε συντομία τους άλλους δυο προδικαστικούς ισχυρισμούς του δικηγόρου των καθ'ων η αίτηση.

5

Με τη συμπλήρωση της έρευνας της Αστυνομίας για τα αίτια του δυστυχήματος και την απόφαση που λήφθηκε στις 29/6/1988 να διατυπωθεί κατηγορία εναντίον του αιτητή για αμελές οδήγημα το ανακριτικό έργο της Αστυνομίας είχε συμπληρωθεί.

10

Αν υποθέσουμε πως η απόφαση αυτή ήταν εκτελεστή, που για τους λόγους που εξέθεσα πιο πάνω δεν την θεωρώ σαν τέτοια, η απαντητική επιστολή των καθ'ων η αίτηση ημερομηνίας 27/8/1988 στον αιτητή, δεν περιέχει κανένα νέο στοιχείο ή είναι αποτέλεσμα νέας πραγματικής έρευνας γύρω από τα περιστατικά του δυστυχήματος, αλλά απλώς βεβαιώνει την προηγούμενη απόφαση της 29/6/1988, ότι ο αιτητής ευθύνεται για το δυστύχημα και του προσάφθηκε σχετική κατηγορία. Την εγκυρότητα της απόφασης αυτής ο αιτητής δεν πρόσβαλε μέσα στα χρονικά όρια των 75 ημερών που προνοεί το Σύνταγμα.

15

20

Σχετικά με την εκτελεστότητα βεβαιωτικής πράξεως, στον Κυριακόπουλο "Διοικητικόν Ελληνικόν Δίκαιον", 4η Έκδοση, Τόμος "Γ", στις σελίδες 94 και 96 αναφέρονται τα πιο κάτω:-

25

"Αντιθέτως, δεν είναι εκτελεσταί και, επομένως, δεν προβάλλονται δι' αιτήσεως ακυρώσεως αι εξής πράξεις:

.....

30

(θ) Αι βεβαιωτικάί πράξεις, ήτοι εκείναι δι'ων βεβαιούται ή επαναλαμβάνεται το περιεχόμενον απλώς προγενεστέρας εκτελεστής πράξεως και δηλούται ούτως η εμμογή της διοικήσεως εις αυτήν. Αι βεβαιωτικάί πράξεις στερούνται εκτελεστού χαρακτήρος, διότι εξεδόθησαν άνευ νέας, μετά την έκδοσιν της αοικής πράξεως, πραγματικής ερευνής και δεν παράγουσι διά τούτο νέα έννομα αποτελέσματα."

35

Χρήσιμη αναφορά στην πιο πάνω νομική αοχή μπορεί να γίνει στις πιο κάτω αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου της Κύπρου, στις οποίες υιοθετήθηκε η αοχή αυτή: *Papademetriou v. The Republic* (1974) 3 C.L.R. 28· *Ioannou v. The*

40

Commander of Police (1974) 3 C.L.R. 504· *Pieri v. The Republic* (1983) 3 C.L.R. 1054.

5 Ανεξάρτητα με τα πιο πάνω, η επιστολή των καθ' ων η αίτηση
 ημερομηνίας 27/8/1988, μπορεί να θεωρηθεί ως πληροφοριακού
 χαρακτήρα γιατί μ' αυτή οι καθ' ων η αίτηση πληροφορούσαν τον
 αιτητή ότι ευθύνεται για το δυστύχημα που συνέβηκε στις
 10 26/6/1988 και ότι με βάση την υπάρχουσα μαρτυρία θα προσαχθεί
 στο Δικαστήριο. Σαν πράξη πληροφοριακού χαρακτήρα δεν μπο-
 ρεί να θεωρηθεί εκτελεστή διοικητική πράξη και κατά συνέπεια
 δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής. Χρήσιμη ανα-
 φερά στο χαρακτηρισμό πληροφοριακών πράξεων μπορεί να γίνει
 15 στον Κυριακόπουλο (πιο πάνω) στις σελίδες 94 και 95 όπου
 μεταξύ των πράξεων που θεωρούνται σαν μη εκτελεστές και κατά
 συνέπεια δεν μπορούν να προσβληθούν με αίτηση ανώφευκτης ανα-
 φέρονται "Αι πράξεις, εν στις περιέχονται απλώς απόψεις ή πλη-
 ροφορίες της διοικήσεως επί τινός ζητήματος."

20 Σχετικές με το θέμα αυτό είναι και οι αποφάσεις του
 Ανωτάτου Δικαστηρίου της Κύπρου στις υποθέσεις: *HadjiPanayi*
v. Municipal Committee of Nicosia (1974) 3 C.L.R. 366·
Economides v. The Republic (1980) 3 C.L.R. 219· *Kyprianides v.*
The Republic (1982) 3 C.L.R. 611· *Πίτσιλλου και Κυπριακής*
Δημοκρατίας (1985) 3 C.L.R. 2811.

25 Ύστερα απ' όσα προσπάθησα να εξηγήσω πιο πάνω έχω
 καταλήξει στο συμπέρασμα πως η προδικαστική ένσταση των
 καθ' ων η αίτηση επιτυγχάνει.

30 Πριν τελειώσω θα ήθελα να ασχοληθώ σε συντομία με τις
 θεραπείες που ζητά ο αιτητής με τις παραγράφους (β) και (γ) της
 προσφυγής.

35 Όπως ανέφερα πιο πάνω κανένα νομικό σημείο δεν πρόβαλε ο
 αιτητής πάνω στο οποίο να βασίζει τη θεραπεία που ζητά. Από το
 όλο περιεχόμενο των αγορεύσεών του είναι φανερό η τάση να ζητά
 από το Δικαστήριο αυτό να προβεί σε δίκη αναφορικά με τα αίτια
 του δυστυχήματος και να καταλογίσει ευθύνη γι' αυτό στον άλλο
 οδηγό ή σε τρίτα πρόσωπα. Με άλλα λόγια ζητά από το Δικαστήριο
 40 αυτό να μετατραπεί από Διοικητικό δικαστήριο σε Ποινικό
 Δικαστήριο για να αποφανθεί για την ενοχή ή μή του αιτητή ή σε
 Πολιτικό Δικαστήριο για να του επιδικάσει αποζημιώσεις. Τα

όσα αναφέρει στην αγόρευσή του είναι στοιχεία που μπορούσε να προβάλει για υπεράσπισή του στην ποινική υπόθεση ή για υποστήριξη απαιτήσής του για αποζημίωση σε πολιτική αγωγή.

Η θεραπεία που ζητά με την παράγραφο (β) δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής και ούτε έχει δείξει οποιοδήποτε νομικό λόγο για υποστήριξη του αιτήματός του αυτού. Η Αστυνομία έκαμε τη δέουσα έρευνα για τις συνθήκες του δυστυχήματος στην παρουσία του, ετοίμασε πρόχειρο σχέδιο που να δείχνει όλες τις αναγκαίες καταμετρήσεις και το σχέδιο αυτό το προσυπόγραψε και ο ίδιος. Κανένας δεν του στερεί το δικαίωμα να κάμει επιτόπια εξέταση από τον Πολιτικό του Μηχανικό ή το δικηγόρο του ούτε να προσβάλει την ορθότητα του σχεδίου ή των ισχυρισμών της Αστυνομίας στην Ποινική Διαδικασία που θα αντιμετωπίσει ή οποιαδήποτε Πολιτική Διαδικασία που θα ακολουθήσει.

Όσον αφορά τη θεραπεία που ζητά με την παράγραφο (γ), σχετική απάντηση του έχει δοθεί με την επιστολή του Αστυνομικού Διευθυντή Λευκωσίας ημερομηνίας 29/6/1988, στην οποία αναφέρεται πως μπορεί να εφοδιασθεί με σχετική Αστυνομική Έκθεση αν καταβάλει τα νενομισμένα τέλη των ΛΚ8.-.

Η απαίτηση για καταβολή των τελών αυτών στηρίζεται στην ανακοίνωση που δημοσιεύθηκε στην επίσημη εφημερίδα της Δημοκρατίας της 5ης Δεκεμβρίου, 1986, στην οποία καθορίζονται τα τέλη που πρέπει να καταβάλλονται για την παροχή αστυνομικών εκθέσεων που σχετίζονται με αυτοκινητικά δυστυχήματα. Την εγκυρότητα της ανακοίνωσης αυτής δεν έχει προσβάλει ο αιτητής.

Έτσι καταλήγω στο συμπέρασμα πως οι θεραπείες που ζητά με τις παραγράφους (β) και (γ) είναι νομικά αβάσιμες και πρέπει να απορριφθούν.

Σαν αποτέλεσμα η προσφυγή απορρίπτεται με ΛΚ75.- έναντι εξόδων προς όφελος των καθ' ων η αίτηση.

Η προσφυγή απορρίπτεται με ΛΚ75.- έξοδα.